

s sončnimi očmi,
vem za divjine, ki po njih
bežijo moje misli kakor gazele,
hodim po razvalinah,
kjer stari bogovi
šepečejo svoja imena.

Trop nestrpnih dni
me vedno znova privede
k suhemu drevesu,
jaz pa se iztrgam in bežim v pokrajino
studencev in neznanih cvetov,
kjer iščem orhidejo začudenja
in kjer igrivi dih
piše po trati besede,
ki jih šepečem:
Moje srce je iz željá in luči,
ne morem biti jetnik.

SVETI MI, NOČ

Jože Udovič

Noč,
sestra dneva,
svetlejša od mojega diha!
Sveti mi,
v tebi bedi
toliko luči
in vsaka čaka,
da k nji pritavajo
blodne oči,
da jo obiše zgubljena duša
kakor omoten
nočni metulj.

Noč,
v meni je temnejša daljava,
kakor je tvoja,
hodim po nji

in če srečam sebe,
vidim: tujec me gleda
iz lastnih oči.

Govôri mi, noč,
v tebi sveti
toliko glasov.
Če potopim vate
svojo tišino,
praviš: To srce
ne sliši ljubezni.
Če skrijem vate
svoje besede,
praviš modrim sapam,
zelenim meglam
in vranjim sencam:
Nihče naj jih ne najde,
iz njih veje
smrten vonj.

Sveti mi, noč,
dan me že dolgo
več ne pozna.

IGRA ŽIVLJENJA

Jože Udovič

S tem cvetom,
še včeraj živim,
mi je jutro
pošiljalo pozdrave.

Zdaj strmí,
porjavel in zvit —
uvelo oko
mladega mrtveca.

Kratek čas je gledal nebo,
prelival barvo v zrak,
svetil z nasmehom jutra
v samoto dneva.